

OSMAN ŞAHİN
KIRMIZI YEL
ACENTA MİRZA
BÜTÜN ÖYKÜLERİ 1

ÖYKÜ

❤
CAN

2.
BASKI

Osman Şahin
KIRMIZI YEL

ACENTA MİRZA
BÜTÜN ÖYKÜLERİ 1

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2006

2. basım: Nisan 2014, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak resmi: Mehmet Güler

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-0647-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

Osman Şahin
KIRMIZI YEL

ACENTA MİRZA
BÜTÜN ÖYKÜLERİ 1

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

**OSMAN ŞAHİN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

MAHŞER / *öykü*

ÖLÜM OYUNLARI / *öykü*

SONUNCU İZ / *öykü*

AĞIZ İÇİNDE DİL GİBİ - ACI DUMAN / *öykü*

SELAM ATEŞLERİ - AY BAZEN MAVİDİR / *öykü*

KOLLARI BAĞLI DOĞAN / *öykü*

DARAĞACI AVI / *öykü*

OSMAN ŞAHİN, 1940'ta Mersin'in Aslanköy ilçesinde doğdu. Dicle Köy Enstitüsü ile Gazi Eğitim Enstitüsü Beden Eğitimi Bölümü'nü bitirdi. Güneydoğu, Malatya, İzmit, İstanbul liselerinde spor öğretmenliği yaptı. 12 Eylül darbesinden sonra sürgün edilerek zorla emekli edildi. Bir roman eleştiri yazısı yüzünden 18 ay hapis yattı. *Kırmızı Yel* ile TRT Öykü Büyük Ödülü'nü, *Ağız İçinde Dil Gibi* ile 1980 Nevzat Üstün Öykü Ödülü'nü, *Selam Ateşleri* ile 1992 Ömer Seyfettin Öykü Ödülü ve 1994 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Mahşer* ile 1998, *Ölüm Oyunları* ile 2003 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü aldı. 1997 Ankara Film Festivali'nde Aziz Nesin Emek Onur Ödülü, 1999 Antalya Film Festivali'nde Yaşam Boyu Altın Portakal Onur Ödülü, aynı yıl Truva Kültür ve Folklor Derneği Yılın Edebiyat Ödülü, 2007 Mersin Kraliçe Aba Ödülü, Onbirinci Ankara Öykü Günleri Onur Ödülü, 2008 Söke Kültür Sanat Festivali Onur Ödülü, aynı yıl Mersin'de İz Bırakanlar Onur Ödülü, 2009 İzmir Dünya Öykü Günü Onur Ödülü ve Mersin Kenti Edebiyat Ödülü ile onurlandırıldı. *Kırmızı Yel*, 1984'te İsveç'te, pek çok öyküsü Polonya, Macaristan, Almanya, Fransa, Hollanda ve Slovenya'da yayımlandı. 13 seçme öyküsü, *Tales from Taurus* adıyla İngilizce ve Çince, üç öyküsü Güney Kore dilinde yayımlandı. Bugüne dek 23 öyküsü filme alındı. Filmler, yurtiçi ve yurtdışı film şenliklerinde Türk sinemasına 35'ten fazla ödül kazandırdı.

www.osmansahin.com
info@osmansahin.com

KIRMIZI YEL

1. Basım, Asya Mtb., 1971

Kırmızı Yel

*Fırat'ın olam, akam akam durulam.
Sekin olam karış karış yarılım.*

Biz oralarda sıçmayı unutmuştuk Hâkim Beğ. Yiyeceğimiz yoktu ki bokumuz beslene. Kıtlık dişini bize geçirmiştir yani. Güneşimiz buluttan çıkmaz. Felek, göğülen yerin arasına germiş canımızı. Gene de gevrek çilemiz kopmaz ortadan.

Hâkim Beğimiz, sen bili misen kırmızı yel nedir, ne değildir? Ben anlamışam ki bilmiysen. Bizim Muğdetli'yi çok sever oldu mübarek. Eskilerde esmezdi, ama musallatı iki yıldır çökmüş tepemize.

Şimdik ben lafın tabanından başlayam da üstünü tireye kurban.

Ekmeğin tohumunu toprağa atmamız hiç zorumuza getmiy. Kış tükenir, toprak çimini pür gibi vurur yüzüne. Ekin olmaya yüzü yakın, başlar gardeşlanmağa. Bazan bir kökten bir tutam sap çıkar. Zaten sekilerimizin huyuna kurban; aldığı emanete hıyanatlık etmez. Ekinin kökü olur safi kamış. Sıpayı çeksen içine göztermez oliy. Gayrı tasanın kendi durmaz bizde. Sevinişiriz ki mahsul bereketi tuttu diye. Bizde kursak var da, hayvan kısmında yok mu belliysen? Onlarınsı samanına, bizimkisi tanesine

ansır.

Kelleleri taze kılığını gösterir; besbelli arkasından çiçek uçuracak. Ardından da tanesi sütlenecek. Gün olur devran döner, bıldırcınların ötme zamanı da gelir... Ula bir de döner bakarız ki, kırmızı yel esmeye başlamış. Hele sen sor ki, sebebi nedir? Valah bilmemiş hiç kimse sebebini. Nereden beslenir, gözü nere, hiç bulamamışık. Solak solak üfürüy ki Beğ, ben nasıl anlatam. Harman tozu gibi ipince sıvanır ki, tozuna değmedik yer kalmaya.

Ahan kıtlığı o yel, kendi içinde taşıy ha. Bizim hükümümüz öyle olmuştur. Bir kere ekinin yaprağı oliy sersefil. Kıp kırmızı küfe kesmiş gibisine. Yapracağının üstüne canlı konan sinek ölü kaliy. Şıra dökülmüş gibi. Sanırsın sakızdır ha. Başaklar köreliy. Tenesini havaya savursan bomboş havayı delip de düşemiy. Bakmışsan yelle bir olup savuşmuş.

Biz hiç biçmeyiz böylesi ekini, Hâkim Beğ. Neden dersen, tohumunu bile geri vermez. Eline, harmanın dibinden başka ne geçer belliyen kurban?

Şimdilik sen gene sorkine, bu hal kaç yıl kalmış başımızda? İki yıl beğimiz, iki yıl. Muğdetli'de durulacak günümüz azalmıştır. Zaten keyfe nasibimiz koca bir kuş bokuydu. O da başımıza düşmez olmuştur.

Kardaşlıklar, ula dert gezer ama, elbet bunun dermanı da gezer, diye söylenmişlerdir. Aşıtlara savrulmuşuk. Yel önünde kuru kengerlerlere dönmüşük. Bu hesaptan herkes canını atmıştır Sivereg'e, Helvan'a... Essah işin kendini arıylar.

Ama ben Muğdetli'den göçmemişem. Şimdik hakçası budur. Hem kabiristanımızın yedi kat toprağı benim atalarım ile karılmış. Her yer kefen eskisi-

dir yani. Nasıl bırakam da gidem?

Açlık canını yanında taşıy. Yakıştırmam yürek soğutmasın ama, Hüda, can taşıyanın bir tepesini, bir de kıcını delip koyvermiş. Tepeden lokma sokiyan, altından fışkı çıkıy. Demem odur ki, lokmaylan fışkının arasını Cenabı Allah, yiyecek için yaratmış. Öyle değil midir?

Dedik, ula içimizde kalemi kâğıdı gören, bilen var. Siverek hükümatına, Urfa hükümatına mektupla name yazak, bir bir duyurak halimizi. Belki bir arkalayanımız olur, bir sahip çıkanımız... Derken, Siverek hükümatından bir daire adamı gelmiştir yel zamanı. Adına mühendiz mi ne deyiler. Dışarıda atımızı, içeride çulumuzu bayrak çekmişiz altına. Davul dümbelek çalmışız. Tabakamızı açıp önüne sürmüşüz. Çünkü biz bize vereni, biz herdayım dört başımızın tacı ederik kurban. Ayağının altının suyunu içerik. Ama velakin Mühendizimizin yüzü örtük gelmiş nedense. Bir ayağı da özengide; hali gidici...

Sonunda mahsulü bir iyice gezdirip gözüne göstermişik. Ekinimize bakıp bakıp demiştir ki, “Bu, kırmızı yel değildir.” Dura kalmışık, vaayyy! Kaşının üstünden bize bakıp deyikine, “Bu kınacıktır...” İyi söylersin Mühendizimiz. Tamam, senin dediğin ola. Ama çaresi ne? Sen ilkin onu söyle? Demiş: “Hökümeta duyurma vaktiniz gecikmiş. Süvalinizin çaresi şimdilik yokturdur. Bir-iki sene sekilerinizi ladasa koyasız ki, dinleneler. İyice mikrobu kırıla...” O vakit de bizim hesabımız tükenir. Kökten kırılırk babo, demişiz. Gene baş sallayıp deyikine, “Ben bir de ziraat dayirasına rapor yazam. Belkim size tohumluk buğday verirler...” Ula Allah’ın adamı, sen kendin ziraat dayirasının adamısan da, rapor yazıp duyurmana ne hacet? Haceti, koltuğumuza ağır taş

koymak... Ne yapak? Kışın önü görünmeye başlamış. İçeri dara, dışarı kara kesecek. İçimizin havası zaten kelleşip duruydu Hâkim Beğ. Velhasıl, hükümetla bir dil bağımız olmamıştır.

Vallah kurban, biz çok ot yemişik. Ekşisi oliy, acısı oliy. Tuza bas, elinde ovcala ye. Âdemoğlunun gene dili var, konuşur. Ya davarımız, sığırımız ne yapa? Derisiylen kemiği arasında etleri durmaz olmuştur. Bizi sorarsan, karnımız kursağımıza değmiş. Açlık meğer bizi ne çok ararmış da haberimiz yokmuş. Dili-miz demiş: “Ula gel şu hayvanları kes kes ye. Bugün bizim ise, yarının sahibi başka. Üstelik de kıyametin ucu görünmüş. Hiç olmazsa, eti kursağını, gönü ayağını ılıştırır.” Olmuyor Hâkim Beğimiz, olmuyor. Mübareklerin ağızları var, dilleri yok. Bir de olsa, dertleri kim bilir neler söyler? Hem bizim ekmek tek-nemiz, onların tırnağının ucunda. Biz herdayım helali öperik.

Ben sebep olarak tüfeğimi satmışam. İçim büzülmüştür. Rahmetli babam, bana kaç defa söylemişti ki, “Sakın satmayasın...” diye. Açlık babamı geçmiştir yani.

Köyün değirmeni vardı Fırat’ın kenarında. Buğ-day öğütmeyi unutmuştur. Değirmene kıtlık gelir mi? Bize gelmiştir. Taşın dönüşü nohutlan mercimeğe ayarlanmış. Gene de ahir dünyada şanslı olanı vardır, olmayanı vardır. Değirmene bir çuval buğ-dayla geleni de görmüşük kurban. Buğday bulaşığının ardında nöbet sırasını bozup kendi malını döken çıkmıştır ki, hırgür, buğday tanesinden çok...

Pötürge’de, Gerger’de, mısır koçanı bol oliydi. Her bir çuvalına vermişem bir tilki postu. Getirmişem yüklerlen... Hele sor ki, yalnız sen mi getirmiş-sen? Ben değil, Muğdetli’de herkes getirmiştir.

Hâkim Beğimiz, sen bili misen koçan ekmeği ne tattadır? Ben anlamışam ki, bunu da bilmiysen. Bak onu da anlatam: Koçanı tokmakla ezmişem. Muğdetli'de herkesin işi olmuş koçan ezmek. Güneş doğar, bakar biz koçan ezerik, küt küüt, küt küüt!.. Batarken döner bakar ki, gene biz koçan ezerik. Taham değil ama, kuru kursak hatırı. Ezilecek ezilececek... Taşın dibeginde döğülmesine sıra gelir sonra. El değirmenlerimiz döner, otuz iki damarımız kırış olmuş açlıktan. Yanağımız dersene ele gelmiy.

Koçan unu diri olur, hamura gelmez. Hele tandıra tav hiç olmaz. Avradım, nohutlan mercimek unu katmıştır. Süpürge tohumu da tuzu biberi. Isırganla, yonca, yarpız otu da kaynatıp suyunu sıkmış, otunu hamuruna katmıştır. Sebebi, hamuru iyi tuta da ele gelince dağılmaya. Hamurun rengi olmuştur safi yeşil. Tandıra çalmışız, ekmeği olmuş kapkara. Tadı yavan, tuzlu. Sıçmasına gelince, nefesimiz sökmüy. Ağzımız damağımız cılk yara olmuştur. Puturak çiğniysen sanki. Çağalarımızın ağzı hepten ulmuş, yara olmuş. Puturak ne mi? Sen hiç dağ bayır görmemişsen mi Hâkim Beğ? Dikendir ha, diken...

Kabiristanımız kazmayla küreği yanında tutmuştur hep. Ölümün ağır devesi çökmüştür kapımız. Açlık bizim Muğdetli'nin çağalarını almıştır ilkin. Sonra sırasını getirmiştir ihtiyara, düşküne. Öyle bir iş ki, komşu komşuya kabirde yetişemez olmuştur. Çünkü herkesin birer ikişer ölüsü arkası arkasına... Yani açlıktan mezarlığa yolumuz çifte gelmiştir. Şükür siye, Allah bir dileğimizi bol vermiş. Ölü yumaya suyumuz kıt değil. Fırat başımızın ucundan akıp gidiy...

Biz bazı bazı Fırat'ın balığını da kollamışık. Ama kışları kolayı yoktur Fırat'ın. Çok boğulanımız

olmuş, acıkan yerimiz bir de acıyan yer olmuştur. Benim kirvem vardı, adı Hamza'dır. Bulut gölgeli, yiğit Hamza. Ben her zaman onun adını öperem.

Bana demişler ki bir gün, "Hamza damında yatıy, hastadır." Getmişem yanına. Kirvemim ağzında tükürüğü büyümüş. Başı da çevrinmiş Fırat'a. İstifra ediy ki, yeşilin âlâsı. Teni de alaf gibi yaniy. "Vay kirvem, bu hallerini nereden almışsan?" diye sormuşam. Dili söyliy: "Baldıran kökü kazıp yemişem!.." "Hamza bu meredi biz de yemişik. Bu sendeki başka hal olmaya? Baldıranı kızgın küle gömmeden mi yemişen yoksa?" Hiç ses vermiy. Virha bastırmış gözünü Fırat'a bakıy. "Yayım kırıldı," deyip deyip ağlıy. Canı daralmış, eli kaşığı yeri bilmez olmuş. Hemen hüküm yürütmüşem, ne malum gelincik kökü yemediği diye?

İlkin okunmuş tuzlu kül yalatmışam. Sonunda samanlıktan kırkayak bulmuş, ezip suyunu içirmişem. Gece bırakıp, sabaha gelmişem ki, kirvem Hamza yoktur. Ula Hamza nere gettin?

O gece kirvem Hamza kalkmış tabanının üstüne. Elini kaldırmış, demiş: "Şu Fırat'ın yüzündeki yanan ateş kimindir?" Avradı dörtgöz olmuş bakar ki, orada ateşin çekirdeği yok. Ağlayarak kocasına sarılır. "Ağam, görmiyen mi orada ateşten alaftan eser yok. Şeytanlar mı almış yoksa aklını?" Hamza, gene dönüp diyikine: "Hele söyleyin o ateş kimindir?" Bacı da dayanamayıp, "O ateş felektir ha! Bizleri açlığa diri diri gömmeye çalışsan felek!.." Kirvem Hamza'nın sesi kalkmış, köprü olmuş Fırat'a. Demiş: "Tez öyleyse atımla silahımı getirin. Ben o feleğin üstüne gideceğim!.." Belli ki çıldırmış. Sonunda gidişi olmuş da, dönüşü olmamıştır kurban.

İki kış böyle geçmiştir üstümüzden. Tezeğimiz ateş almiy. Bulguru unuttuk, kazanımız kaynamıy. Acımızdan oklavayı yalar olduk. İyice doyduk sıkıntımıza. Eskiden birimizin taşıdığı canla, üçümüz dördümüz geçinir olduk. Sonunda gördük ki, başımız cıvlamıştır kellikten. Besbelli gırtlak yoksullayınca tepemizdeki saç da aliniy. Ama velakin avradımın karnı da ikide bir dümbek gibi şişmede. Ula kızılıkurt tuta seni! Nedir böyle üstün kuru, altın şişiy? Deyi ki: “Senin sidiğindir ha!..”

Neyse ora çarpıldık, bura çarpıldık, sonunda gene imdadımıza Şih yetişti kurban.

Şükür siye, sekiz tane çağamın hiçbirisi telef olmamıştır ama, gene de muskasız insan, susuz balığa benzer, Hâkim Beğ. Baktım lokmamız cip azalmıştır, hem canlar, hemin de toprağımız için bire karşı iki muska yaptıram dedim. Bölünen ekmeğimiz elbet bir gün yapışır niyetine. Elimde bir kese buğday tohumu. Şihlara okutam da öyle ekeyim dedim. Zülkefil Ziyaratına varmışam. Şihimin adı Feytullah’tır. Duası ulu, tılsımı minareyi aşar. Ayak tozunun yetimi, yollarının seyyahı olam onun. Ziyaretin önü arkası mahşeri kalabalığı toplamış kendine. At, eşek, düven üstüne uzatılmış hastalar görmüşem. Dert çekip, “Vah! vah!” ediyler. Ne hikmettir ki kurban, orada da atla gelen önde, eşekle gelen arkada...

Şihim sakalına kına çekmiş, gözüne sürme. Ben, ezelden zihnine ayan olmuşam. Öğrenmiş adımları. “Resul’du senin adın, değil mi?” diye sormuştur. Hem vallahi, hem billahi çok sevmiştir beni. Karşısında ruhum dumana tutulmuş, içime sıcacık bir şeyler akmıştır. Başımın üstünde abdest tasını döndürmüştür üç sefer. Gövdem düşünemez olmuş, ahi-

retin korkusu bedenimi sarmıştır. Sormuşam: “Yelin hikmeti nedir? Çiftçilik haram oldu bize. Tenimiz kanı unuttu. Açlıktan iliğimiz boşaldı. Üstümüzden nice dalga denizler aştı.” Hocanın diyesi, “Allah, deldiği boğazı aç komaz. Yılan yılan iken, toprağı öyünle yalar. Tuz ilen ekmek hakkını bilmeyip kör olmuşsunuz, Allah’ın kulları... Ve de emeğinizden yana fesat saçanınız büyük. Tüm ümmet tövbeden yana kısırlık etmiş. Hele sen Resul adınla, adı verilene çekmişken, sadaka hakkını unutmuşsan.”

“Dilini öperim Şihim ama, bizim rızığımız hep böyle parça püncük mü gelecek? Günahımız hep ekmeğimize mi sürülecek?” Düşünmüştür ve de ağlamıştır. “Görüysen ne hallere geliyem sizin yüzünüzden?” demiştir.

Tohumumun içine ziyaret toprağı katmıştır. Dizinin altında bir gün, bir gece bekletmiştir. Söyleyişi şu ki; “Yelin aslı tanenin içindedir.” Avucuna kırk tane sayıp, bunları dişiyile kırmış yemiştir. Ardından, düşmanımız kırmızı yele karşı tahtaya yazı yazmıştır. Ve de, çorba kaşığını yalayıp geri vermiştir kurban. Şimdi durmuştur Hâkim Beğimiz. Of boşaltıp rahatlamıştır konuşması. “Açlık yorulmuştur. Yaktığı yeri gene yeşerten Allah’tır. Toprağınız yiğit, zahireniz çok olacak. Muğdetli’de birbirine kuşanmış bir çift yılan bulup, üstüne sofraya bezini atasın. Dileğinizin tümü olacak. Abdestsiz ayağını sekine, avucunu kesene değdirme. Yedi kere tarlanın çevresini dolaş. Harmanın ortasında namazını kılın. Hicap etme! Rahmet gırtlığınızdan bolca geçecek. Yalnız, Cenabı Allah’a kanının hasını akıtmayı da unutma!..” Dönmüşem Muğdetli’ye. Bakam görem ki, damda ölenim kalanım yok. Fazlası avradımın karnı boşalmış. Sevinmişem. Anlamışım ki,

ulu Şihimin gölgesi üstümde. Şükür Şihları yaratan Allah'a Hâkim Beğ... Hemen adına kirvem Hamza'nın adını koymuşam. Horoz bulup andına kesmişem. Feleğin üstüne giden kirvem, böylece geri gelmiştir yani.

Tükürmüşem avucuma, geçmişem sekimin başına. İşimin ucunu iyi beslemişem. Hem güz çifti koşmuşam, hem yaz. Bahar ağzı sarı çiçekler almış ortalığı. Eşekarıları çoğalmış. Dedik, tamam, bereket iyi olacak. Sana nasıl anlatam Hâkim Beğ, bir ekin olmuş, bir ekin olmuş; yağmur üstten, toprağın kendi alttan ekinin boyunu çekiyle. Zaten gökten ne yağmış da, yer kabul etmemiş? İkisinin üsiyeti bir tutmuş. Fırat gibi taşmış tarlamda. Yılan girse sökmez olmuş. Sapından tut, adama dayak çeksen çekilir. Muğdetli'de ekinin tümü güneşle toprağın tadını almış. Sanırsın tarlalar safi ekmeğe kesmiş. Kırmızı yel haşa huzurdan bok yemiş. Tırpanı vurmuşam ekinin beline. Bellersin ki, Fırat'ın kenarında kamış biçiyisen. Hışır da hışır...

Ambarımız, kuyumuz safi buğdaylan dolmuştur. Harmanın bilem hakkını bırakmışam, kurt kuş gelip nasiplene. Karıncanın, sıçanın ocağına avuç avuç tene dökmüşem. Tüm mahlukatın karnını doyurmuşam yani Hâkim Beğ. Evime unluk girdiğinde, ilk yağmurun suyunu süte yoğurta çalmışam. Yalanmış kaşığı, soframdaki canlara öptürmüşem yedi sefer. Ama Şihimin benden istediği, kanın hasını da unutmamışam haaa!..

Düşünmüşem düşünmüşem... Ula bu kanın hası ne ola ki? Nasıl bir can alam ki, Allah'ın adına boy çıka? Malımın gücü yetmez buna. Külahımı önüme alıp düşünmüşem. Kaç sefer akıl sökmüşem. Gözüme çöp gerip uyumamışam. Zihnime kanım çıkmaz

olmuştur. Ahiretin gölgesi zaten beni almış altına. Bir gün oturuyam damımın önünde. Avradım, çağam Hamza'yı emziriy. Diğerleri de oynayılar. Avrada demişem, ula bizde çağa sürülen. Biri eksilse diğerlerinin gölgesi var. Ha Fırat almış birini, ha açlık. Allah, dar zamanımızda Azrail'ini bize göstermemiştir. İstese tümünü bir solukta yerle yeksan etmez miydi? Avradım demiş: "Heee, sözün doğru söylüy.." Öylesem Hamza'yı ver de, kurban edem?.. Avradımın yüzü çalındı. "Essah mı konuşiysan? Sen uşağı sidikle mi n'olur belliysen?" dedi. Ben de, dedim hee!.. Yüzü kırılmış. İşte o zaman vermişem köteği beline beline... Sövmemin tümü ona olmuştur. Ula, Allah'tan kork, kıtlığın zamanı geldiğinde sen demiyor muydun şunlardan birkaçının sofradan canları çekilse. İşin gücün ne, pok yiyen? Gene doğurursun. Sidiğimi Allah'tan ne hakla sakınıysan?

Kapmışam kucağındaki uşağımı. Bir gün aç, bir gün susuz komuşam ki, kursağındaki dünya malı eriye. Değirmenin çark suyunda abdest alıp çimdirmişem. Harmanın ortasına çekip namazını kılmışam. Gözünü bağlamışam. Hizasını kibleye verip bıçağımı çalmışam, Hâkim Beğ...

Osman Şahin edebiyatımızın
sözlü geleneğini, köy
gerçekliğini, yakın dönemin
siyasi acılarını öykülerine
taşıyan bir öykücümüz.

Türk öykücülüğünün usta isimlerinden Osman Şahin'in ilk kitabı *Kırmızı Yel*, yayımlandığı yıllarda büyük ilgiyle karşılanan, içindeki bütün öyküler neredeyse tek tek filme alınan, yabancı dillere çevrilen bu öyküler, edebiyatımızın klasikleri arasına çoktan girmiş durumda. *Kırmızı Yel*'i izleyen *Acenta Mirza* da öyle. Atıf Yılmaz, Yavuz Turgul gibi usta yönetmelerin elinde *Adak*, *Kibar Feyzo*, *Züğürt Ağa* adlarıyla kült filmlere dönüşen öyküleri, otuz beş yılını dolduran usta yazarımızın bütün yapıtları çerçevesinde bir araya getiriyoruz. Anadolu'da yaşanan keskin, acımasız yaşam mücadelesini, bir yanıla halk hikâyelerinin, bir yanıla çağdaş öykünün zenginlikleriyle anlatan *Kırmızı Yel-Acenta Mirza*, Osman Şahin'i derli toplu okumaya başlamak için iyi bir fırsat.

Kapak resmi: MEHMET GÜLER

ISBN 978-975-07-0647-9

9 789750 706479